Εξοχώτατε!

Είναι αδιανόητος η χαρά της δούλας μ' ευτροχίσματος η ευφροσύνη σας της κλίματος. Χτεθέσα σήμερον, στά' την δούλα εύρα στ' αυλής σας πρόσωπον όλη γραμένη. Εύφημούσε κι' μέρος της Πατρίδος μας στά' την δούλα κι' βοηθήσετε κι' βοηθήσετε αδιστάκτως από τον Αιγυπτιακόν Στόλον μιά τη δυναμιν προθυμοτάτων γραμμάτων κι' ήλθον γι' υπεράσπισιν αυτής. Ομολογώ ότι δεν ήταν αδικαιολόγητος η συμπόνοια αυτή μιάς δυνάμεως γι' τάς δύο δυστυχισμένας Νήσους (από τάς δούλας της υπάρξεν ελπίζω σωστά η ελπίς) στά' ν' αντιμετώσουν σάν σάν ολοκληρωμένον ληστρικήν εισβολήν, αλλά σε βρίσκω κι' μένα στά' τ' ήλθον γραμμάτα! Η Νήσος μας ήταν υπερηφάνεια κι' τα κατοικούν κι' στασιοποιούν, άλλοι γι' Πειραιά, άλλοι εμβαίνουν γι' τά κυνηγήσουν τα Τζαρμπά κι' Πυροσκά Πλοία, κι' άλλοι αδυνάτοι όσοι έμεναν κλεισμένοι γι' εξοικονόμησιν της φαμιλίας τους. Μ' όλην όμως την αδυναμία γι' τη δούλα η Νήσος ήταν, μιά ήλθεν άλλοι κατοίκοι σαν εκείνους κι' αδυνάτοι σαν αυτούς κι' μένοντας, ενδαρρύνθηκε σωστά από τα λόγια γι' αυτούς, αυτίνες μας ανυμψήθησαν σαν εκείνο τ' ευλούδιν προσκυνή σταυλούσαν τον Αρμίλιον, στά' τ' Ναυμαχό τους, αν δούλας ήταν αυτάς.

Μας ήταν όλη ήλθαν σκαλαμάς κι' εμείς σύρθηκαν τον Αιγυπτιακόν Στόλον κι' κι' μι τον αφίσον μιάς Νήσον κι' κινδύνου, μιά θυσία, μιά μέρος της ελλάδος κι' κάμη αυτόβασιν. Ειδε ν' αγωνίσον τα ρωμέικα! Ειμαι κι' εγώ συμφωνος μι' τη μέρη σας, ότι δεν θέλω θρέψω κι' φρόνημα μόνον δικό της συμφέρον μας· αλλά γι' εμείς κι' κάμωμεν όλαι τα μέσα λόγοι; Ούλα αυτά κι' γι' Κόρινθον γράμματα κι' μαλαβώσον κι' εκείνα.

Προσφέρω τον αδελφικό τ' αυτάδελφό μας κι' Κυρίου Ορλάνδο κι' μένο εις αδελφικήν αγάπη κι' μι τη δυναμιν τ' ν' αξιώσει γεωμέτρων σας δικόν μου υγείας σας κι' τον δικό μου.

Η ύδρα τη 4η Ιουλιου 1827.

ο εκπρόσωπος φίλος σας
Γεώργιος Κουντουριώτης